

Can Dostu

Artık bahar mevsimi yavaş yavaş yerini soğuk kış günlerine bırakmaktaydı. Soğuğun etkisi hava kararmaya başladığı zaman daha fazla hissediliyordu. Sokaklarda insanlar sıcacık evlerine gitmek için acele ettikleri sırada onları gözetleyen bir çift gözün farkına varmamışlardı. Oysaki o bakışlar yardım isteyen bir sokak köpeğine aitti. Gelen geçenin farkına bile varmadığı ya da görmek istemediği bu sokak köpeği ona uzanacak bir çift ele muhtaçtı.

Onu fark edenler değişik isimlerle çağırıyorlardı. Adının ne olduğunun bir önemi yoktu. Onun için önemli olan ona verilecek saf sevgi ve dostluktu.

Tüyleri üşümekten dikenleşmiş, derisi açlıktan ve susuzluktan kemiklerini örten buruşuk bez parçasını andırıyordu. Gözleri keskinliğini yitirmiş, burnunda oluşan yaralardan dolayı iyi koku almadığı gibi, sokak çocuklarının yaptığı şakalardan dolayı dişleri de kırılmıştı. İnsanlara hele hele çocuklara güveni kalmamıştı. Ama yine de onlardan gelebilecek bir dostluk hareketinin olabileceğine inanıyordu. Çünkü onun bu halini gören bazı iyilikseverler ara sıra önüne biraz su, biraz yiyecek hatta ısınması için yırtık da olsa kalın bir örtü veriyorlardı. Bazıları daha da ileri gidip, apartman kapısını açıp apartman boşluğunda kalmasına izin veriyorlardı.

İşte bu soğuk havaların daha da sertleştiği, yağmurun ve karın yağmaya başladığı günlerden biriydi. Birden kendisi gibi çaresiz, üstü başı yırtılmış, her tarafı kir içerisinde bir çocuğun ısınmak için ellerini nefesiyle ısıttığını fark etti. Hava kararmak üzereydi. Yavaşça çocuğun yanına gitti ve ona sevecen bakışları ile bakmaya başladı. Bakışlarındaki mahzunluk, dostluk, ılıklik çocuğun hiç bilmediği duygulardı. Çocuğun içinde bir şeyler olmaya başlamıştı. Ona daha önce böyle bakan hiç olmamıştı.

Yaşı küçüktü ama buraya nereden gelmişti, kimdi, adı neydi o da bilmiyordu. Kendi kendine ismini "Can" koymuştu. Üzerindeki giysileri çöpten toplamıştı ve günlerdir üstündeydi. Yıkanmak nedir bilmezdi. Ara sıra apartmanların çatısından aşağıya sallanan kırık borulardan akan su ile elini yüzünü yıkar, üstünü başını temizlemeye çalışırdı. Artık böyle kirli, pis dolaşmaya alışmıştı.

Sokaklarda çocuklar onu görünce, kaçarlardı. Bazı büyükler eline üç beş kuruş verir, bazıları ara sıra karnını doyururdu. Konuşmayı bile sokakta yatıp kalkarken öğrenmişti. Hesap kitap nedir bilmezdi. Zaten öğretmeye kalkan da olmamıştı. Aslında zeki biriydi. Bir gördüğünü bir daha unutmazdı. Bugüne kadar tek başına yaşamakla mücadele ettiği için yanında biriyle dolaşmaya alışık değildi. Bu bir sokak hayvanı bile olsa...

Ama ona bakan bu gözlerden kendini bir türlü alamıyordu. Karşısında duran bu köpeğe karşı o kadar kuvvetli bir yakınlık duymaya başlamıştı ki, kendisi bile şaşırıyordu. Hareket etmeye başladığı zaman o da onunla beraber hareket ediyor,

hızlansa hızlanıyor, yavaşlasa yavaşlıyor, dursa duruyordu. Birden çömelip ve istemsizce köpeği okşamaya başlamıştı. Bu ikisinin de hoşuna gitmişti. Köpek kuyruğunu sallıyor, diliyle ellerini yalıyor, başını çocuğun vücuduna sürüyordu. Can tam elini bir kez daha uzattığı sırada köpek ön patisini, elinin üstüne koymuştu. Adeta "Merhaba" der, gibiydi. Can gülmeye başlamış ve köpeğin gösterdiği bu dostluk bir iki dakika içerisinde bile olsa çok ama çok hoşuna gitmişti.

Can, kendisi gibi sokakta yaşayan bu köpekle beraber dolaşmaya karar vermişti. Zaten ikisinin bu yaklaşmasını ne fark eden vardı ne de ilgilenen. Ama önce ona bir isim koyması gerekiyordu. Az önce ki yakınlaşmalarından dolayı aklına onun adının "Dost" olması gerektiği gelmişti. Köpeğe bakarak, "Bundan sonra senin adın DOST." dedi ve köpekte anılarına ona havlayarak cevap vermişti.

Can ve Dost insanların bile kıskanacağı birbirine bağlı olan, karşılıksız sevginin temellerini atmışlardı.

Can, Dost'u okşarken üşüyen derisini hissetmişti. Bu sefer sıcak nefesini, onu ısıtmak için kullanmaya başlamıştı. Birden aklına bir iki sokak ötedeki çöpe atılmış battaniye gelmişti. Dost ile beraber, ısınacakları bir yer yapması gerekmekteydi. Battaniyeyi bulduğu çöpte tesadüfen bir kaç tane karton kutu bulmuştu. Sokakta kuytu bir yer aradı ve orada kutuları küçük bir baraka haline getirip, içine battaniyenin bir kısmını sermişti. Dost'u içine yatırmış, geri kalan battaniye ile üstünü örttükten sonra, onu kendisini beklemesini söylemişti. Dost yine havlamış ve başını da battaniyenin üzerine koymuştu.

Can bu sefer kendisi için değil, artık onunla beraber yaşayacak olan köpek arkadaşı, dostu için de yemek arayışı içine girmişti. Bulduğu bir kaç parça yemek artığı ile beraber Dost'u bıraktığı yere gitmişti. Elleriyle onu besleyip, yanına kıvrıldı. Birden Dost başını kaldırıp, battaniyesini çekiştirmeye başlamış ve bir kısmıyla Can'ın üstünü örtmeyi başarmıştı. Gecenin ayazında birbirlerine sarılıp, uykuya dalmışlardı.

Günün ilk ışıkları ile sokakta sesler yükselmeye başlamıştı. Sokaktan gelip geçenler onların bu şekilde yatmaları karşısında duyarsız kalmamaları gerektiğini anlamışlardı. Birbirlerine sıkı sıkıya sarılan bu köpek ve çocuk sanki yıllardır beraberler izlenimini vermişti. Kim bilebilirdi ki, herkesin bir günde oluşan dostluk ve sevgi karşısında etkileneceğini...

**Berkay Sertuğ Karaağaç
8 /A 1464
Özel Marmara Ortaokulu**

Okul Adresi: Marmara Eğitim Köyü 34857

Maltepe/İSTANBUL

Okul Telefonu: 0216 626 10 00 / 1122

Öğrencinin Ev Adresi: Mektep Cad. Bektaş Apt. No:64/17 Küçükyalı

Velinin Adı Soyadı: Fatma Tuba Karaağaç

Veli Telefonu: 0532 583 29 32

Veli e- mail Adresi: tubak@isbank.net.tr

Öğretmenin Adı: Esra Özahışalı

Öğretmenin Telefonu: 0532 633 85 60

Öğretmenin e-mail Adresi: esraozahishali@mek.k12.tr